

Dirk Roofthoof: Zo bekeken hebben wij in Vlaanderen toch ook enkele sterren. Sterren in de zin dat ze een publiek naar de bioscoop lokken. Chris Van den Durpel, bijvoorbeeld, of Urbanus een paar jaar geleden. Ongeacht de kwaliteit van hun films kun je bijna met zekerheid stellen dat er volk zal op afkomen. Josse en ik vallen niet in die categorie. Ook omdat wij – zeker in het theater – nooit populaire of commerciële dingen doen. Als acteur kun je heel snel een soort ster of bekendheid worden wanneer je in *Familie* of *Wittekerke* speelt en dan ook nog aan allerhande tv-spelletjes deelneemt. Wij doen dat niet.

Josse De Pauw: Als we het over sterren hebben, gaat het dus om een gedrag en een promotie-image, en niet om de prestatie. Ik denk dat sterrendom en kwaliteit zelden samenvallen. Maar als het samenvalt, vind ik het toch wel straffe kost. Maria Callas, bijvoorbeeld. Dat was

en een ster en een fantastische operazangeres.

Dirk Roofthoof: Maar in diezelfde periode was er ook een zekere Aafje Heynis, die minstens even veel kwaliteiten had. Ze was alleen veel bescheidener dan Callas. Wij beweren nu wel dat een ster gecultiveerd wordt, maar de persoon zelf moet het ook nog willen.

Etcetera: In dat verband las ik onlangs een citaat van mannequin Elle McPherson, die zei: 'Fotomodellen zijn de sterren van vandaag omdat ze glamour en glitter uitdragen. Actrices als Julia Roberts en Michelle Pfeiffer willen die glamour helemaal niet. Die willen in de eerste plaats goede actrices zijn.'

Dominique Deruddere: Daarom koppel ik het woord 'ster' ook aan leegheid. Omdat het zo geëvolueerd is. Maria Callas is een ster van vroeger; toen kon het misschien nog. Maar nu gaat het hoe langer hoe meer om het omhul-

sel. Een ster is iemand die glittert en mooi en onbereikbaar is. Prinses Diana, dat was een ster. En wat kon die? Niet veel, hé... Maar ze leidde een onbereikbaar leven, een prinsessenleven dat in de bladen werd uitvergroot.

Josse De Pauw: En aan dat leven zit ook nog een bepaalde tragiek vast. Dat hoort er altijd bij, kijk naar Callas en Marilyn Monroe. Blijkbaar is dat inherent aan het sterrendom: als je het echt wilt optillen, moet er op een bepaald moment ook een menselijke factor bijkomen. En die zit dan vaak in het tragische gedeelte van zo'n leven.

Dirk Roofthoof: Of in het ontboezemen van kleine menselijke kantjes. Vaak hoor je de mensen toch zeggen: 'Dat die zoiets durft toegeven! Voor zo'n grote ster te zijn!' En dan wordt ze nog groter, die ster.

Dominique Deruddere: Om op die leegheid terug te komen. Jack Nicholson zou ik al bijna

Joe Mantegna en Faye Dunaway in: *Wait until Spring, Bandini* - Dominique Deruddere

